

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΒ'

Ευρυπιδής, σ' εύχαριστώ για τήν πληροφορία αυτή και θα σου είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή, είτε ή Λαΐς, μη μπορώντας πειά να κρίνει τη συγκίνησή της.

— Δεν υπάρχει λόγος να μ' είνωμωνής, απάντησε ο Ευρυπιδής. Έγώ έκανα απλώς τó καθήκον μου. Και τώρα, αφού εξεπλήρωσα τήν αποστολή μου, θα μού επιτρέψης ν' αποσυρθώ και να ξαναγυρίσω στάς Αθήνας.

Και χωρίς να πη τίποτ' άλλο, σοβαρός κ' αγέλαστος, ο μέγας μουσούνης χαρέθηκε και έφυγε.

Τά λόγια του Ευρυπιδή είχαν κάμει σ' όλους βαθειά εντύπωση. Ο κίνδυνος που απειλούσε τή Λαΐδα, ήταν μεγάλος.

— Έμφορός! "Άς μη χάνουμε στιγμή, φώναξε ο Λεοντίδης. Λαΐς, πρέπει να με υπακούσης τυφλώς αυτή τη φορά.

— Είμαι στη διάθεσή σου, αγαπητέ μου φίλε, είπε η Λαΐς. Διάταξε και θα υπακούσω.

— Θα ήθελα να ξέρω, συνέχισε ο Λεοντίδης, αν είν' επίσης στη διάθεσή μου ο Αριστοπας και ο Διογένης.

— Και βέβαια, απαντήσανε πρόθυμα οι δύο φιλόσοφοι.

— Λοιπόν, είπε ο στρατηγός τών Αμβρακωτών. Σέ, Αριστοπε, θα διαδώσης σ' όλη τήν Κόρινθο και στάς Αθήνας, ότι ή Λαΐς

κατέφυγε προσωρινώς στο ναό τής Αφροδίτης κ' ότι θα μείνει σήμερα κλεισμένη εκεί. Σέ, Διογένη, θ' αναλάβης τήν άρχηγία μερικών άνδρων που θα θέσω υπό τής διαταγής σου. Θα τούς σκοτώσης γύρω άπ' τούς κήπους τής Λαΐδος, γιατί είμαι βέβαιος, ότι οι άνθρωποι του Ίεροφάντη θα ξαναρθούν, περισσότερο ίσως άπ' τήν πρώτη φορά, με κακούς σκοπούς. Στο μεταξύ αυτό, εγώ και ή Λαΐς θα φύγουμε για τόν όμο τής Λεύκας, όπου από μέρος βρίσκεται άρμαγμένο ένα καράβι, με πλήρωμα από ανθρώπους τής έμπιστοσύνης μου.

Κατόπιν, ο Λεοντίδης γύρισε στη Λαΐδα και τής ειπε:

— Αγαπητή μου Λαΐς, αποχαρέθηκε τούς φίλους σου. Σέ λίγο φεύγωμε.

Πράγματι, έπειτα από λίγες ώρες, ο Λεοντίδης και ή Λαΐς βρισκόντουσαν στον όμο τής Λεύκας. Επιδιόρθωσαν εκεί στο καράβι που τούς περιμένα και ξεκίνησαν για τήν Αμβρακία, έχοντας τόν άέρα πτόμο.

Οι φόβοι του Λεοντίδη δεν άργησαν να επαληθεύσουν. Τήν ίδια νύχτα, ο Δολεύς μαζί μ' άρκετούς ενόπλιους του Ίεροφάντη, επέδραμαν εναντίον του σπιτιού τής Λαΐδος. Αλλά βρέθηκαν αντιμετώπι με τó Διογένη και τούς ανθρώπους του Λεοντίδη κ' έπαυλοθήσε λισσαλέα συμπλοκή.

Ο κινικός φιλόσοφος, που ήταν ξακουστός για τήν ανδρεία του και για τή ρώμη του, πωλέθηκε σαν λιοντάρι, με μόνο όπλο τó ραβδί του. Αλλά και οι ένοχοι που είχε στις διαταγές του δεν ύστερήσανε.

Ο προδότης Δολεύς και άλλοι τρεις σύντροφοί του σκοτώθηκαν. Οι άλλοι σύντροφοί τους έτρέψαναν εις φυγήν κ' ο Διογένης με τούς ενόπλιους του τούς κινήσαν ως τήν άκρογιαλιά. Στο κινήγητό εκείνο πληγώθηκαν κ' άλλοι άπ' τούς ανθρώπους του Ίεροφάντη, μα κ' ο Διογένης έμεινε με δύο μόνον άπ' τούς συντρόφους του.

Όταν ξαναγύρισε πίσω στο σπίτι τής Λαΐδος, ο κινικός φιλόσοφος είδε μπρός του τά αίμόφυρα πτώματα του Δολέα και τών συντρόφων του.

Σκέφτηκε τότε, και δικαίως, ότι κινδύνευσε σοβαρώς. Όταν ο Ίεροφάντης μάθανε τήν αλήθεια, θα τόν κατήγγελλε ως φονέα και θα καταδικάζονταν σε θάνατο, γιατί δεν θα μπορούσε ν' απο-

δείξει, ότι ο Δολεύς είχε επιδράμει εναντίον του σπιτιού τής Λαΐδος.

Απαφράσισε λοιπόν να φύγη άμέσως άπ' τήν Κόρινθο και για πολύν καιρό να μήν ξαναφανή ούτ' εκεί, ούτε στάς Αθήνας.

Άφησε τότε ελεύθερους τούς δύο ενόπλιους, που τού είχαν μείνει ζωντανοί και οι όποιοι φύγανε άμέσως για τήν Αμβρακία και κίτρη κ' ο ίδιος σ' ένα καράβι που έφηνε για τήν Αίγινα, με τήν άποφάσι να μείνει κρυμμένος στο νησί αυτό άρκετούς μήνες.

Αλλά μόλις τó πλοίο βγήκε στο Ίόνιο πέλαγος, αιχμαλωτίστηκε από δύο πειρατικές τριήρεις και όλοι οι επιβάτες του μεταφέρθηκαν άλλοσποδμένοι στην Κρήτη για να πουληθούν ως δούλοι. Μαζύ μ' αυτούς πουλήθηκαν κ' ο Διογένης. Τόν άγόρασε κάποιος πλούσιος Κρητικός όνομαζόμενος Ξεναΐδης.

Ο Ξεναΐδης αυτός συμπάθησε τó Διογένη, μ' όλες τις παραξενιές που είχε, τόν έξετίμησε για τή μόρφωση και τή σοφία του και τόν χρησιμοποίησε για παιδαγωγό τών παιδιών του.

Έπειτα μάλιστα από κάμποσον καιρό, απέδωσε στο φιλόσοφο τήν ελευθερία του. Ο Διογένης έπαισε τότε τόν Ξεναΐδη να φύγη από τήν Κρήτη και να εγκατασταθή στην Κόρινθο. Έτσι, έπειτα από μερικους μήνες, ο πλούσιος Κρητικός εγκαταστάθηκε στην Κόρινθο, έχοντας μαζί του ως παιδαγωγό τών παιδιών του και τó Διογένη.

Στο μεταξύ αυτό, ή Λαΐς μαζί με τόν Λεοντίδη φτάσανε χωρίς κανένα έμπόδιο, στην Αμβρακία. Όταν μαθεύτηκαν εκεί ή άφιξη του στρατηγού, όλοι οι προύχοντες τής πόλεως, οι αξιωματικοί του στρατού κ' ο λαός έτρεξαν να τόν προυπαντήσουν. Η όμορφιά τής Λαΐδος τούς εθάμπωσε όλους.

Τήν άλλη μέρα, οι προύχοντες παρέθεσαν προς τιμήν του στρατηγού τόν, μεγαλοπρεπές συμπόσιο.

Στο συμπόσιο αυτό, ή Λαΐς εκάθησε πλάι στον Λεοντίδη.

Ο στρατηγός είχε αναγκάσει πιά, ότι ή ώραία Κορινθία θα γινότανε γυναίκα του και ή ειδήσις αυτή έτροκάλεσε μεγάλον ένθουσιασμό.

Πράγματι, μετά μόνον βδομάδα έγινε ο γάμος του Λεοντίδη και τής Λαΐδος μ' έξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Ο Λεοντίδης ώργάνωσε μεγάλες γιορτές για τó λαό και επί ημέρες οι Αμβρακωάτες διασκεδάσαν.

Ένα όλόκληρο χρόνο έζησε ή Λαΐς ήσυχη κ' ευτυχισμένη στην καινούργια της πατρίδα, κοντά στον άνθρωπο που έλάτρευε και που έκανε τά πάντα για να τήν ευχαριστή. Πάνω μάλιστα στον χρόνο αυτό ή ώραία Κορινθία γέννησε κ' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τó όποιο ονόμασαν Λαΐδιον.

Όπως και στην Κόρινθο, έτσι και στην Αμβρακία, ή Λαΐς παρέθετε στο μέγαρο του Λεοντίδη, κάθε Παρασκευή, ένα μεγάλο συμπόσιο, στο όποιο καλούσε τούς κορυφαίους τής πολιτείας, τών γραμματών και τών τεχνών. Έτσι πολύ γρήγορα ή ξακουστή Κορινθία έγινε αγαπητή και στην καινούργια της πατρίδα. Με τή σέμη, σοβαρά και γλυκεία συμπεριφορά της κατόρθωσε, ώστε οι Αμβρακωάτες να τήν αγαπούσαν όσο τήν αγαπούσαν και οι Κορίνθιοι.

Στο χρόνο επάνω, μα μέρα, τήν ώρα που ή Λαΐς τελείωνε τήν τοιαύτητα της, τής ανήγγειλαν, ότι δύο ξένοι ζητούσαν να τήν δούν.

Τήν έποχη αυτή, ο Λεοντίδης έλειπε άπ' τήν Αμβρακία, είχε πάει με τó στρατό του να πολεμήσει εναντίον κάποιου γειτονικού βασιλείου. Και ή Λαΐς, μήν ξέροντας ποιοί ήσαν οι ξένοι αυτοί και μη λημονώντας τούς κατατρεγμούς του Ίεροφάντη, δεν θέλησε να τούς δεχτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ



Οί γάμοι τής Λαΐδος.